

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 »
Pe 3 luni 8 »

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru strălănătate se adaogă portul

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

91,— Oheul Dâmboviței —91.

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

 Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

S U M A R

NOUL AN JUDECĂTORESC 1897—1898.

LEGEA ASUPRA NUMELUI, discurs rostit de d-l procuror de secțiune C. D. Sărățeanu cu ocaziunea redeschiderei Inaltei Curți de Casație, 1 Septembrie 1897.

Răspunsul domnului Prim Președinte C. E. Schina la discursul d-lui Procuror Sărățeanu.

Compunerea Curților și a Tribunalelor din București.

Noul an judecătoresc 1897-1898

Astăzi, în țara întreagă, s'au redeschis, cu ceremonialul obicinuit, curțile și tribunalele.

La Inalta Curte de casație, discursul de redeschidere a fost pronunțat de d-l procuror de secțiune C. D. Sărățeanu. D-sa a tratat și a comunicat supremei noastre instanțe judecătorești cugetările ce 'i-au inspirat Legea asupra numelui, arătând, cu mult talent, ce-au fost în trecut asemenea legi, care a fost alcătuirea numelor de familie în trecut, în țările streine și în țările române, și care este spiritul de care a fost animat legiuitorul român când a alcătuit această lege, precum și cari sunt lacunele ce dânsa mai prezintă.

La acest discurs a răspuns d-l prim-președinte C. E. Schina într'un discurs de o frumusețe și de o măiestrie rară care a smuls admirațiunea numerosului și inteligentului public din sală.

Amândouă aceste discursuri interesând de o potrivă lumea juridică, ne grăbim a le publica chiar azi.

Iată discursul d-lui procuror Sărățeanu:

Domnule Prim-Președinte,
Domnilor,

Cine caută să știe trecutul unei națiuni îl află reflectat în legile ei.

În ele se găsește explicația prezentului, în ele o rază de lumină pentru viitorul ei.

Aceasta este cugetarea ce 'mă inspirat legea asupra numelui, introdusă în țara noastră de mai mult de 2 ani și de care imi propun să vă întretin astăzi cu ocazia deschiderei anului judecătoresc al Curții supreme.

Fără îndoială, domnilor, că în trecut asemenea legi, în țările în care existau, aveau un caracter aristocratic.

Românii, străbunii noștri, n'au purtat de cât un singur nume până când distincțiunile aristocratice le impuse pluralitatea, în raport cu noua lor organizație politică și socială. Ei trebuiră să indice numele familiei, *nomen*; numele tulpinei, *cognomen*; numele individului, *praenomen*, și adesea să se distingă printr'un supranume, *surnomen*, *agnomen*, ce rechiama aducerea aminte a verilor-unor fapte glorioase, sau unor împrejurări ce le linguaia vanitatea.

Germanii și Francii simțiră trebuința de a-și adăoga supra-nume numai după ce ajunseră, pe la al X-lea secol, proprietarii ereditari de fiefuri, și aceasta pentru a purta numele pământului peste care domneau (*seigneurs*, *seigneuries*). De alt-fel, acest supra-nume aparținea numai primului născut, titularul senioriei.

Locuitorii fiefurilor (*rôturiers*) și servii fură desemnați prin numele meseriilor ce practicați, prin acela al locului nașterii lor, sau prin al verilor-unor calități ce le erau personale.

Mai târziu, la Francezi, vechii seniori vândură proprietățile pe care le cumpărară roturierii bogați, și trecerea lor în mai multe mâini succesive făcu atât de dese schimbările de nume în cât, pentru ca să înceteze o stare de lucruri regretabilă în raport cu vederile și tendințele de atunci, regele Enric II dete din Amboise ordonanța de la 26 Martie 1555 care oprește atât pe nobilii cât și pe roturierii de a-și schimba numele și armele, «fără să fi obținut înscrisă dispensă și permisiune, sub pedeapsă de a plăti 1000 livre amendă, de a fi taxat ca falșificator și lipsit (*exauthorez*), de ori-ce grad sau privelegiu de nobleță».

Până la 1789 s'au dat mai multe ordonanțe, având de scop să conserve numele și armele familiilor nobile; atunci revoluția cu sistemul ei egalitar, desființă titlurile de nobleță și recunoscu cetățenilor libertatea cea mai absolută de a lua ori-ce nume ar voi; mai mult încă, ea îi opri de a purta nume ce ar aduce aminte vechile obiceiuri aristocratice.

Dar această libertate, concedată aproape fără tranșiție, păru excesivă, și convențiunea decretă, la 6 fructidor anul II, că este oprit de a se purta alte nume de familie de cât acelea exprimate în actul de naștere.

În fine, sub guvernul consular o lege nouă fu considerată ca indispensabilă și, după o expunere de motive a consilierului de stat Miot, urmată de un discurs pronunțat de tribunul Challan, s'a adoptat la 11 germinal și s'a promulgat la 21 din aceeași lună, anul XI, ce corespunde cu data de 1 aprilie 1803, legea relativă la pronume și schimbările de nume, ce a servit de tip la confecționarea legii noastre.

La noi, domnilor, am căuta în zadar în trecutul legislației noastre, ver-o urmă care să ne dovedească existența numelor patronomice. Se pretindă (cu toate acestea¹⁾ că ar fi existat în Muntenia, chiar înainte de Șerban II, câte-va familii cari aveau arbori genealogici; dar este cert că, până la acea epocă, singura distincțiune ce se făcea între Români era că unii erau proprietari și alții nu. Cei mai mulți boeri nu purtau de cât nume de botz sau de sat, de unde rezultă că nu numai omonimitatea era foarte deasă, dar că era absolut imposibil să se precizeze de ce familie ținea fiecare boer. «Se vede în istorie, scrie Kogălniceanu, cuvintele Greceanu, Leordeanu, Buzescu, Brâncoveanu; dar toate aceste cuvinte sunt adjective și însemnează (locuitori) de la Grecești, de la Leorda, de la Buzău, de la Brâncoveni.

Se găsește în documentele vechi că mai în urmă, boerii din Muntenia obișnuiau să-și adauge câte o poreclă formată după calitățile sau origina lor, după locul nașterii, după meseria sau funcțiunea lor etc. adăugând sufixul *escu, eanu, oi* și altele.

În Moldova, sub influența culturii polone, adoptarea numelor patronomice pare că s'a făcut mai de timpuriu. Găsim în documente, după 1450 numele de Boldur, Movilă, Balos etc. și după 1500, Cârje, Șarpe, Arbore, Moșoc, Veveriță, Troțușanu, Bărlădeanu etc., formate din porecle, mai rar din numele verii-unei localități de origină sau de reședință.

Neguțătoria din țările române este, în decursul evului de mijloc, în general străină: armeană și greacă mai cu seamă. Ea se românizează foarte târziu. Numai după începutul secolului în care trăim putem zice că neguțătoria din aceste țări este română.

Această evoluție s'a operat treptat fie prin naturalizări, fie prin ridicarea și îmbogățirea poporului. Atunci, și mai ales după regulamentele organice, neguțătoria de toate breslele își formează nume patronomice late după numele de botz al părinților, la cari adăogau terminațiunile obișnuite la noi, sau de la localități, meserii, porecle, sau, în fine, după origină, dacă neguțătorul era străin.

Țerănimea, domnilor, marea masă a poporului român, în care intră rezeșii din Moldova, moșnenii din Muntenia, vecinii, *rumâni* cum îi numeau aceia cari aproape uitase origina noastră, nu avea și nu are nici azi nume patronomice.

Un fapt constant este că până la 1832 n'a existat la noi nici acte de stare civilă și că au fost introduse numai cu ocazia regulamentelor organice. Atunci boerii căutară să-și creeze documente pentru a constata «*ran-gul ce ține fie-care între cei-l-alti cetățeni și în familia sa*»; dar, după organizația Regulamentelor, *înscrisele sau condicile stărei civile* fiind încredințate protopopilor și preoților, sub privegherea Mitropoliților și Episcopilor, acele documente au fost în mare parte rău ținute și în general n'au corespuns dorinței boerilor.

Actele noastre de stare civilă au început, după cum știți, să fie regulat ținute numai după punerea în lucrare a codului civil; dar atunci nu mai putea fi vorba de boeri, căci constituția țerei în vigoare desflințase și titlurile de nobleță și privilegiile.

Vedeți dar, domnilor, că din tot ce precede, rezultă în mod clar că numele n'a fost obiectul ver-unei dispoziții legislative în țara noastră. Cu toate acestea, dacă din punctul de vedere al ideilor aristocratice, nu s'a simțit nevoia unei asemenea legi, este o altă ordine de idei care, mai cu seamă în cele două decenii din urmă, a făcut indispensabilă existența ei.

Se observase, în camerele de comerț, că una din cauzele ce dau loc la creșterea numărului falimentelor este și aceea că faliiți reîncepeau în alte orașe operațiunile lor comerciale sub un nou nume: manoperă care se repeta de mai multe ori de către aceeași persoană. Apoi, cei condamnați ca faliiți scăpau adesea și de pedepse și de obligațiunile private ce rezultau din sentințele de condamnare, prin simplul fapt al schimbării numelui. Mai mult încă, s'a semnalat că *tribunalele nu puteau refusa înscrierea firmei unui bancrutar fraudulos, chiar când prin sentința corecțională i s'ar fi ridicat expres dreptul de a comercia*, dacă persoana care a părăsit un nume pătat dovedea că a adoptat un alt nume prin îndeplinirea formalității publicației în Monitor.

De alt-fel, independent de falimente, numele comercianților și al industriașilor are o importanță cu totul specială. Creditul unui comerciant, calitatea produselor unui industriaș, cer ca numele sub care se exercită comerțul, acela care servă ca marcă distinctivă produselor unei industrii, să fie garantat de legiuitor și pus la adăpost contra relei credințe a usurpatorilor.

Pe lângă acestea, putem adăoga că schimbarea numelui cu înlesnire este un pericol pentru societate și prin faptul că recidiviștii în materie penală se sustrag mai lesne de la o pedeapsă aspră, luând un alt nume sub care se ascund, dacă schimbarea neautorizată nu este considerată ca un delict și prin urmare nerepresibilă.

Toate aceste cauze dedese loc la două proiecte de legi succesive: unul în 1881 și altul în 1890, ce au rămas nevotate de camerele legiuitoare.

La 1895 câți-va d-ni deputați, din cari unii fusese membrii ai camerei de comerț, se încercară să facă o lege asupra numelui în scopul de a paraliza reaua credință a acelora cari frustrează societatea schimbându-și numele cu înlesnire și mai cu seamă *pentru a opri pe străini de a lua nume românești*.

Înșubit-au ei să-și atingă scopul?

Faptul este că doi dintre subscriitorii proiectului au declarat categoric că în legea aceasta, modificată de comisiunea delegaților, s'a introdus ca idee dominantă *apărarea numelor istorice* contra *însușirilor* celor străini de familiile lor.

Unii din d-nii deputați au făcut chiar observație expresă că în locul proiectului depus, *a eșit alt-ceva*.

Strigătul general al celor ce se opuneau în cameră la votarea acestei legi, era că i se dă un caracter aristocratic, pe când apărătorii ei căutați să dovedească contrariul adoptând adesea propunerile și amendamentele minorității. Totuși, nu este mai puțin adevărat, după cum se expune de raportorul comisiunii delegaților în senat, acestei legi, ast-fel precum s'a votat, i se atribuie un îndoit scop: numele patronomic. . . . *represintă familia, resumă trecutul ei, deosibește pe membrii ei, și alcătuește pentru comerț și industrie o valoare, un instrument de tranșacție*¹⁾.

Această lege a fost votată de camera deputaților cu o mare majoritate și de senat cu aproape unanimitatea membrilor presinți.

Domnilor,

Economia legii noastre asupra numelui este foarte simplă:

1) Kogălniceanu. Histoire de la Dacie, des Valaques transdaniubiens et de la Valachie p. 329 și Tratatul între Rudolf II și Mihail II din aceeași operă p. 173 și 174.

1) Monit. oficial 49 de la 19 martie 1895.

Se tratează într-o primă secțiune despre principiile generale relative la formarea numelui patronimic și se stabilește modul cum se dobândește numele, ceea ce se legitimează în alte două secțiuni următoare; în fine, în a patra secțiune găsim dispoziții transitorii și generale.

Principiul general consacrat de legiuitor este că *numele de familie*, fiind semnul exterior al personalității, eticheta ce distinge pe unii membrii ai societății de cei-l-alții, *constitue un drept imprescriptibil și nealienabil*; deci ca urmare logică și în interesul general, numele *nu se poate schimba, modifica sau adăoga de cât conform prescripțiilor legii*.

Intr'un al doilea aliniat legiuitorul oprește de a se purta alt nume patronimic de cât acela cu care cineva este înscris în registrele stărei civile, sau sub care este *indeobște azi cunoscut*, afară de cazurile (legea zice rezervele) prevăzute într'însa.

Așa dar, de la promulgarea acestei legi, *numele* constituie un drept. Care este însă natura lui, care sunt caracterile sale distinctive dupe care l'am putea alătura la unul din acelea pe cari codul nostru civil le sancționează?

Negreșit nu poate fi vorba de un drept de proprietate, pentru că nu este o avere de care cineva *ar putea uza sau a se bucura, dispunând dupe cum îi place...* nici *a exclude pe terțiile persoane de ori-ce participare de la exercițiul acestor facultăți*.

În adevăr, legea nu recunoaște nimănui un drept absolut asupra numelui. S'ar putea zice din contra că ea îi impune obligația de a-l conserva pentru ca ori-cine să-l poată distinge din cei-l-alții.

Acest drept nu este nici exclusiv pentru că același nume poate să aparție la mai multe familii și prin urmare la mai multe persoane.

Mai mult: când legea declară că numele este nealienabil, aceasta însemnează numai că cineva nu și poate părăsi numele dar nu că vânzarea lui ar fi tot-d'a-una nulă, pentru că numele neavând valoare apreciabilă în bani, cumpărătorul său usurpatorul nu poate fi supărat de aceia cari n'au un interes pecuniar. Acelora li s'ar refuza ori-ce acțiune în justiție, căci nu este destul ca cineva să dovedească că cumpărătorul nu are un drept asupra numelui, el este dator să constate că i se aduce un prejudiciu real.

Dreptul asupra numelui nu este dar un drept de proprietate pentru că îi lipsește caracterile sale principale; de aceia s'a zis cu drept cuvânt că este creațiunea unui drept *sui generis* purtând într'însul obligațiunea pentru purtător de a nu-l părăsi, nici a-l modifica sau adăoga de cât în anume cazuri și numai în condițiunile prevăzute de lege.

De ce această restricțiune, de ce această piedică pusă acțiunii omului?

La aceasta s'a răspuns cu autoritatea tribunului francez Challan, care zicea că numele este tot-d'a-una «un princip de ordine publică»; cu toate că incontestabil, dupe cum am văzut, interesul privat joacă în această materie un rol mult mai important.

Tot în prima secțiune legiuitorul se preocupă și de locuitorii români săteni care nu au nume patronimic. Aceștia, zice legea, *își vor putea forma unul cu numele de bolez al tatălui lor, adăogându-i una din terminațiile care sunt în dălinele țerei*.

Pentru aceasta, ei sunt scutiți de formalitățile ce se cer orășenilor pentru formarea sau schimbarea numelui: *o simplă declarație înregistrată la primăria locului, de origină și trecută pe marginea actului stărei civile*, va fi suficientă.

Să nu întindem această dispoziție peste limitele fixate de legiuitor. Ea nu este aplicabilă de cât sătenilor români; străinii nu pot beneficia de dânsa. Ea nu se poate asemenea aplica locuitorilor după marginele ora-

șelor cari, deși duc viața și au toate obiceiurile celor de la țară, nu au intrat însă în prevederile legii.

Ultimul aliniat al articolului I voeste ca la formarea numelor patronimice în modul acesta, să nu se întrebuițeze nume istorice. Ast-fel domnilor, nu mai este permis locuitorilor săteni români, al căror tată s'ar numi Vladimir, Florea, Filip, Radu etc., să se numească prin întrebuițarea sufixului *escu*: Vladimirescu, Florescu, Filipescu, Rădulescu ș. a., pentru că ar conrespunde cu nume istorice, cu toate că asemenea nume sunt destul de răspândite și purtate de oameni cu foarte diverse meserii și profesii onorabile.

Articolul II, ce face parte tot din această secțiune, oprește în general ca pe viitor să se poată lua ca prenume, nume patronimice.

Se înțelege, domnilor, că această dispoziție, ori cât de imperativă ar părea, nu poate să fie aplicată și, în fapt nu i s'a dat până acum nici o urmare.

Dacă cineva poate întrebuița ca nume patronimice simple prenume, cum s'ar putea ca aceleași nume să nu mai poată servi ca prenume?

Observația a fost făcută în cameră și cu toate că nu s'a răspuns nimic, totuși articolul a fost votat.

De la principiile generale legiuitorul trece la aplicație. El ne spune în articolul 3 că sunt două moduri de a se dobândi numele patronimice: unul prin *efectul legii*, și altul prin *autorizarea guvernului*.

Secția II-a corespunde cu prima divisiune și cuprinde oare-cari dispoziții ce merită atențiune.

Fiind-că se crează legalmente un nume de familie, era natural ca numele patronimic al tatălui (care se sub-înțelege că ar fi numele tulpinei) să aparție și chiar să se impună copiilor legitimi și legitimați prin căsătorie.

În privința copiilor adoptați, legiuitorul face pur și simplu aplicația art. 312 din cod. civ., fără nici o inovație. Acești copii vor adăoga la numele lor numele adoptatorului și este indiferent care din amândouă se va pune înainte. «*Se va urma după tocmeală*», prescrie articolul citat.

Copii născuți din părinți necunoscuți, neputând fi alăturați la nici o tulpină, vor trebui să devie ei începutul unei tulpini din care să isvorască familia. De aceea, oficerul stărei civile îi va înscri sub două prenume din care cel din urmă va servi de nume patronimic.

Iată dar domnilor, încă un caz în care numele fiind format din prenume, devine neaplicabilă dispoziția legii despre care am vorbit, aceea care voeste să nu se ia ca prenume nume de familie.

Legislatorii noștri ar trebui să revie asupra acestei anomalii.

Se mai prevede încă un caz în această secțiune. Este vorba de numele femeii.

Pe cât timp femeia nu e căsătorită, este lesne de înțeles că poartă numele tulpinei din care face parte. Aceasta intră în categoria primei ipoteze ce presintă legea relativă la copiii de ori-ce sex născuți din căsătorie sau legitimați.

Dar era o cestiune ce merita preocuparea legiuitorului, aceea de a se ști: ce nume poartă femeia dupe căsătorie, legalminte vorbind.

De fapt, femeia la noi ca și la Francezii purta numele soțului ei; nefiind însă nici o dispoziție legislativă care să sancționeze acest obicei cestiunea era foarte controversată la Francezii, dacă prin efectul căsătoriei femeia avea dreptul la numele bărbatului, și negreșit aceasta se putea reproduce la noi de oare-ce nici o dispoziție legislativă nu o prevedea.

Dacă se admitea sistemul că femeia are dreptul să poarte numele bărbatului, ca o consecință a însuși

actului de căsătorie, se naștea imediat o altă cestiune nu mai puțin gravă.

Femeea, devenind văduvă, are ea dreptul să mai poarte numele defunctului? și complicația se adăoga când, în urma văduviei, ea se remărita.

Cestiunea s'a prezentat adesea în Franța și, în mulțimea cazurilor găsim pe următorul: văduva marchizului de Coligny, unul din urmașii casei de Langheac, cu toate că se remărita cu La Rivière, păstră însă numele de Coligny. Apoi, murind tatăl primului ei bărbat ea îi luă numele și se întitulă contesă de Dalet.

Această schimbare de nume o explică Bussy Rabutin, tatăl d-nei La Rivière, într'o scrisoare adresată verei sale, d-na de Sévigné, aducând exemplul contesei de Caruges care, după șase luni de văduvie, murind so-crul ei contele de Tillères, luase numele acestuia.

Am citat aceste exemple ca să dovedesc că în Franța și prin urmare chiar la noi înaintea legii ce examinăm, femeea obținând un nume patronimic ca efect al contractului de căsătorie, putea pretinde să-l conserve indefinit, nefiind o prevedere legislativă contrarie.

Acesta este inconvenientul pe care legea numelui a voit să-l remedieze. Acum, *femeea măritată ia numele patronimic al soțului ei; ea îl va pierde numai prin divorț*. De unde, prin *a contrario*, se înțelege că'l păstrează după moartea bărbatului, până ce o nouă căsătorie nu distruge, ca și divorțul, efectele primei căsătorii.

Este însă, domnilor, o categorie pe care legiuitorul n'a prevăzut-o. Voesc să vorbesc de copii născuți dintr'o mamă cunoscută dar dintr'un tată necunoscut, sau de copii născuți afară de căsătorie și nerecunoscuți de tatăl lor, ceea ce în drept este acelaș lucru, căutarea paternității fiind interzisă.

Care este, în drept, numele unor asemenea copii?

Uzul a fost până acum ca ei să poarte numele patronimic al mamei lor și de sigur, în lipsa unei prevederi legislative, acest uz se va urma în viitor, mai cu seamă că raportorul, în expunerea de motive făcută la senat, discutând cestiunea copiilor naturali, prevede implicit cazul și lasă a se vedea că asemenea copii trebuie să poarte numele mamei lor când filiațiunea ar fi stabilită¹⁾.

Trec, domnilor, la modul al doilea de a se dobândi numele, acela prin *autorisarea guvernului*, care face obiectul secțiunii a III-a.

Să nu uităm că în sistemul legiuitorului nostru regula generală este că omului i se atribuie *ipso jure* un nume patronimic pe care *ordinea publică* cere imperios să nu'l părăsească.

La această regulă generală se aduce o excepțiune. Se conferă guvernului facultatea de a autorisa schimbarea numelui, fie în întregul său, fie în parte, modificându'l sau adăogându'l.

O asemenea schimbare trebuie însă să fie motivată de un interes serios. Nicî gustul, nicî vanitatea și încă mai puțin interese ce nu se pot mărturisii nu dau dreptul la acordarea unei schimbări sau modificări de nume.

O schimbare făcută în asemenea scop ar fi considerată ca o impietate filială și în orî-ce cas n'ar fi un motiv acceptabil care să justifice necesitatea de a se face o excepție la regula generală stabilită — ni se spune — într'un interes de ordine publică.

De aci urmează că cererea ce cine-va este obligat să adreseze ministerului justiției pentru a beneficia de această excepțiune, trebuie să fie *motivată pe o cauză binecuvîntată*, pentru ca ministrul să poată procedea la o cercetare asupra temeiurilor cererii și a se convinge că această schimbare nu este nicî imorală nici contrarie ordinii publice.

Se întâmplă în adevăr, domnilor, cazuri nenorocite

în cari schimbarea numelui poate fi considerată ca indispensabilă. Iată un copil al cărui tată devine asasin, falsificator, bancrutar, trădător al țerei sale, etc. În asemenea împrejurări care fiu ar fi ținut să poarte un nume vestejit de societate și cine l'ar putea acuza că este impiu când ar cere schimbarea unui nume de care fără voe roșește de câte ori îl aude pronunțându-se.

Dar schimbarea numelui este legitimă, chiar în cazuri mai puțin grave: spre exemplu când numele său, purtat de un altul, — fie în familie, fie de un străin, — ar fi căzut în disprețul public în urma veri-unei acțiuni infamante comisă de acela cu care are tot interesul să nu fie confundat.

Mai mult încă: un nume grotesc sau obscen autorisă fără îndoială pe acela care'l poartă să ceară schimbarea lui.

Exemplele pot fi multiple. Se poate ca interese materiale, foarte apreciable, să impună o schimbare de nume; dar, tot-d'a-una, ministrul justiției trebuie să cerceteze, mai cu seamă în asemenea cazuri, spre a se convinge că interesele celui ce cere nu sunt contrarii moralei publice și nu prejudiciază pe alții.

O cestiune foarte controversată, dar de un interes învederat, este aceea de a se ști, dacă un donator sau un testator, punând condițiunea a i se purta numele de acela căruia i-a făcut o liberalitate și ministerul refuzând să acorde autorisația, liberalitatea rămâne sau nu valabilă?

Cu ocazia discuțiunii proiectului acestei legi s'a emis în cameră opiniunea că liberalitatea trebuie declarată valabilă, prin simplul fapt că donatarul a *acceptat să și schimbe numele și a făcut toate demersurile pentru a obține schimbarea*.

În același timp, însă s'a ivit temerea că o asemenea dispoziție ar înlesni părinților cari au copii adulterini sau incestuoși, mijloace de a le transmite numele și a'i introduce ca membri în sênul familiei.

Cestiunea a fost vii debătută și, în cele din urmă, s'a trecut asupra ei, rezervându-se soluția pentru mai târziu; dar nu s'a mai revenit, ast-fel că controversa rămâne întreagă.

Pentru schimbarea sau modificarea numelui, legea voeste a se îndeplini următoarele formalități:

Cererea va trebui să se publice în *extract de șase ori, la o lună de interval, în «Monitorul Oficial» și în trei din ziarele cele mai răspândite din capitală*.

Observ că dacă cererea trebuie să fie motivată pentru a se putea apreția admisibilitatea cauzei ce se invoacă, publicația însă trebuie făcută fără arătare de motive.

Această dispoziție este foarte înțeleaptă pentru că publicul trebuie să ignoreze cauzele ce au silit pe un fiu să părăsească numele tatălui său și pe cari adesea el le-a arăta tministerului cu o adevărată strângere de inimă.

Publicația, se înțelege are de scop a pune pe orî-ce *persoană interesată*, în cunoștința de cauză și a'i da ocasiune să facă opoziție contra acestei cereri.

Am zis «persoană interesată» pentru că simplul fapt al posesiunii numelui nu justifică în destul dreptul de a face opoziție.

Trebuie ca cine-va să aibă un interes real, să sufere un prejudiciu apreciabil prin apropierea aceluși nume. Ast-l, cine-va nu s'ar putea plânge că s'a usurpat un nume ilustru, aparținând familiei sale, pe care el îl poartă, de cât dacă este singurul posesor al aceluși nume, pentru că în cazul contrariu n'ar mai putea pretinde că concedarea ar produce o confusiune prejudiciabilă intereselor sale morale sau materiale. Opoziția va fi și mai puțin fundată când se cere a se conceda nume ordinare, pentru că, orî-cât de celebre ar fi, nimeni nu se poate plânge de înmulțirea omonimelor.

¹⁾Monit. Ofic. 49 de la 6 martie 1895.

Când însă prin acordarea unui nume, s'ar atinge în mod cert interesele comerciale ale unei persoane, s'ar aduce un prejudiciu dovedit unei proprietăți literare sau industriale; când, în general, s'ar atinge un interes material sau moral, dreptul de opoziție este legitim și va servi pentru conservarea avantajelor ce dau numele.

Fiind-că este vorba de existența unui interes, opoziția aparține și femeilor măritate sau văduve care, purtând numele soțului lor, ar putea justifica că sunt lezate.

Când o comună ar avea un interes de conservat, când, spre exemplu, producțiunile sale ar fi reputate pentru calitatea lor, este cert că nu i se va putea refuza dreptul de a face opoziție la cererea făcută de o persoană care ar voi să-și schimbe sau să-și modifice numele luând pe acela ce este legat de exploatarea ce face comuna, în scopul unei concurențe neleale.

Dreptul de opoziție al persoanelor interesate începe a curge de la data primei publicațiuni apărută în Monitor și încetează la expirarea celei de a trei-zecea zi ce trece după a seșea publicație.

Opozițiile se fac la ministerul justiției care le trimite zice legea curței de apel din București, singură competentă a statua asupra lor. Această curte chiamă pe părți printr'o simplă citație și hotărăște în mod definitiv. Ea judecă cu completul de 5 membri, fără opoziție sau recurs. Oponenții nu sunt ținuți să compare în persoană sau prin procuratori; ei pot da memoriu în scris.

În privința acestor opozițiuni și asupra soluțiunii ce trebuie să se dea afacerii mai multe ipoteze se pot prezenta.

Când nici o opoziție nu s'a ivit, dupe expirarea termenului de 6 luni de la prima publicație, *ministrul justiției supune afacerea consiliului de miniștri care, în termen de 15 zile decide dacă admite sau respinge schimbarea sau adaosul de nume.*

O altă ipoteză este când s'a prezentat una sau mai multe opoziții care s'au respins de curte, fie ca neîntemeiate fie ca fără interes. În această ipoteză se procedează ca cum nu s'ar fi făcut opoziție, cu deosebire că ministerul justiției, după expirarea celor 6 luni, trebuie să aștepte dosarul de la curte și apoi să supună cazul consiliului de miniștri după o lună de la primirea aceluși dosar.

S'ar putea crede că respingerea opozițiunilor de curte atrage dupe sine admiterea cererii de către consiliul de miniștri. Ei bine, această soluțiune ar fi eronată: consiliul de miniștri păstrează, chiar în acest caz, facultatea de a refuza cererea, dacă ar crede de cuviință.

O a treia ipoteză consistă în cazul când făcându-se una sau mai multe opoziții, una din ele s'a găsit *valabilă*. Atunci cererea de schimbarea numelui său de adaos la nume este de drept respinsă: consiliul de miniștri nu mai are dreptul de apreciere.

Orî care ar fi însă rezultatul hotărîrii acestui consiliu, ea nu trebuie să fie motivată, dar numai publicată în *Monitorul oficial*.

Să vedem acum care pot fi efectele acestor hotărîri definitive.

Dacă consiliul de miniștri, fie conformându-se deciziunii curței de apel, fie dupe aprecierea sa inspirată de rezultatul cercetărilor ce a făcut, respinge cererea, hotărîrea va avea de efect ca reclamantul să nu mai poată veni cu o altă cerere, de schimbare sau adăogire de nume, în timp de 10 ani.

Dispozițiunea este într'adevăr bună. Ea închide drumul acelor cari dupe ce au bravat și cuviințele și morala publică, ar conta încă pe schimbarea numelui pentru a-și reface o reputație pierdută.

Dar, să admitem că consiliul de miniștri găsește cererea dreaptă și că autorisă schimbarea sau adăogirea

numelui. În acest caz hotărîrea nu acordă de cât o facultate. Dacă acela care a solicitat favoarea crede de cuviință să păstreze numele ce poartă, poate încă să nu dea nici o urmare hotărîrii.

Dacă, din contra, el voește să beneficieze de autorizarea consiliului de miniștri, este ținut să se adreseze oficerului stărei civile pentru a-și cere rectificarea actului său și acel oficer este dator să o facă.

Numai *din acel moment reclamantul va putea purta noul său nume*; dar, în același timp, el nu va mai putea purta numele cel vechiu.

Odată schimbarea obținută, ea se resfrânge, se întelege, și asupra femeii, care trebuie să poarte numele soțului. Ea se va mai resfrânge și asupra *copiilor minori* cari, dupe cum s'a zis în cameră: «urmează . . . toate evoluțiile statului civil ale părintelui lor, fiind-că se află sub puterea sa.»

Că legiuitorul să voiască aceasta, fie într'un mod arbitrar, fie sprijinit pe credința că copii minori vor avea la majoritate dorința să poarte numele tatălui lor, lucru nu este de mirare; dar nu poate pretinde în drept ca copilului minor să i se impue schimbările condițiunii tatălui său, schimbări pe cari nu le poate nici aștepta nici judeca din cauza etății sale. Dacă prin aceasta legiuitorul a voit să-și facă o favoare, urma să-l lase liber a-și alege la majoritate numele ce i-ar fi convenit.

În Franța, unde există aceiași dispoziție legislativă, s'a întrebat ce se întâmplă când un tată, obținând schimbarea numelui, a cerut rectificarea numai a actelor stărei sale civile? De sigur că după majoritatea fiilor săi, tatăl nu mai are calitate de a cere pentru densii aceiași rectificare.

La Francezi există un termen fatal pentru asemenea cereri decî, la densii, consecința ar fi că copii păstrează vechiul lor nume. Din contra, la noi unde nu se specifică ver-un termen, ei vor putea face singuri cererea de rectificare; dar, dacă nu o fac, prescripțiunea legii este eludată.

Acum, domnilor, să vedem care a fost utilitatea practică a acestor dispoziții și dacă efectele legii au început a se simți.

Pentru ca să vă demonstrez aceasta nu pot face mai bine de cât a vă pune în vedere următorul tablou statistic ce am format dupe registrele ministerului justiției:

Cereri :	
De la 17 martie 1895 (data promulgării legii) până la 17 martie 1896	23
De la 17 martie 1896 până la 17 martie 1897	44
Pe patru luni de la 17 martie 1897 până la 17 iulie 1897	25
Restul de la 17 iulie 1897 până în prezent	38
	Total . . . 130
Din acestea :	
În curs de cercetare	105
Respinsă	25
Autorisate	000
	Total . . . 130

Faptul că până în prezent nici o cerere n'a luat sfîrșit prin autorisare este o dovadă învedereată că prin această lege s'a pus o stavilă puternică la schimbările de nume ce se făceau cu atâta ușurință.

Proporțiua în care s'au introdus acele cereri este asemenea foarte elocuentă. Pe când în anul d'întîi nu este de cât un număr minim de cereri, în anul al doilea cererile sunt îndoite, în cele patru luni din anul al treilea cererile întrec pe cele din anul întîi, și de la 17 Iulie până în prezent avem însemnatul număr de 38 cereri.

Domnilor,

Dispozițiile transitorii, ce ocupă prima parte a secțiunii a patra, nu mai au astăzi de cât un interes istoric. Mă voi ocupa dar de ele numai în treacăt, pentru a vă vorbi mai mult de dispozițiile generale ce cuprind cesțiunii cărî merită a fi relevate.

Tot ce am zis până acum este relativ la modul cum se formează numele dupe promulgarea legii; dar legiuitorul a voit să reguleze și starea de atunci; să dea, ca să zic ast-fel, un caracter de legalitate și de permanență numelor de familie ce se formase de sine, prin concursul orî căror împrejurări, fie chiar în mod arbitrar.

Și mai întîiu, printr'un raționament *à contrario* tras din dispozițiunile art. 18, se hotărâse implicit că nimeni nu va mai putea fi acționat, sub nici un motiv, în privința numelui său, dacă îl va fi purtat înainte de punerea în aplicare a codului nostru civil.

Apoi s'a dat un termen de doi ani de la promulgarea acestei legi, — termen ce a expirat la 17 martie 1897 — ca părțile interesate, purtând acel nume, să uzeze de facultatea ce li se lasă de a deschide acțiune înaintea curții de apel din București, atât contra celor care, după punerea în aplicare a codului civil în țară și-ar fi schimbat, modificat sau adăogat numele patronimic, cât și contra acelor care vor fi luat un nume ce nu aveau dreptul să poarte, chiar dacă acel nume ar fi al unei localități unde s'au născut sau au trăit; și această ultimă specificare cuprinde toate celelalte cazuri ce se mai adaogă în acest articol.

Cei acționați să delase asemenea nume nu puteau invoca în favoarea lor nici posesiunea de stat, nici prescripțiunea, nici formalitățile ce ar fi făcut pentru a da un seamăn de legalitate schimbării de nume, cum de exemplu, publicațiunii în monitor, cereri la tribunal, etc., precum se obicinuia.

Cu toate acestea, actele semnate înaintea definitivei deciziunii cu numele ce nu avusesse dreptul să poarte, rămăneau valabile. Se salva prin aceasta interesul terților persoane și chiar interesul condamnaților cărî puteau să fie de bună credință.

Acestor condamnați nu li se aplica nici-o penalitate. Mai mult încă, ministerul public nu avea nici dreptul de a urmări, orî-care ar fi fost interesul național sau de ordine publică.

În decursul acestor 2 ani, domnilor, s'a judecat la curtea de apel din București 13 procese basate pe acele dispoziții transitorii.

Mai sunt în curs de judecată încă 43 procese¹⁾.

Iată, domnilor, întreagă aplicația articolului 18 și pe viitor nimeni nu se va mai putea atinge de numele purtate înainte de 17 Martie 1895, data promulgării acelei legi.

Și acum, când s'a dispus tot pentru conservarea și perpetuitatea numelui, legiuitorul, printr'o dispoziție generală, edictază penalități atât contra acelor care dupe promulgarea acestei legi vor fi luat sau vor lua un nume ce nu este al lor, cât și contra acelor care vor continua a purta numele ce luase dupe punerea în aplicare a codului civil și pe care justiția va fi ordonat să'l părăsească.

Este negreșit vorba de o adevărată acțiune penală, pe care legea a acordat'o părții interesate al cărui nume a fost usurpat. Ea o va putea exercita dupe ce va fi adresat usurpatorului o *somațiune rămasă fără efect*.

Se înțelege însă ca dreptul ce se recunoaște părții civile, nu oprește urmărirea ministerului public, re-

presintant al societății direct interesată într'o cesțiune pe care legea o declară de ordine publică; de aceea legiuitorul are grija de a o spune printr'o dispoziție expresă.

Penalitatea contra usurpatorului consistă într'o amendă de la 500 până la 1000 lei și, în cas de recidivă va putea fi osândit și la închisoare până la 6 luni, ceea ce implică o facultate pentru judecător.

De alt-fel, aceasta fiind o acțiune ordinară, cu toate că derivă dintr'o lege specială, ea este de resortul tribunalelor de prima instanță cu dreptul de opoziție, de apel și de recurs.

Resultatul final al acestei acțiuni va fi, în cas când cererea s'ar găsi fundată, a se ordona rectificarea actelor stărei civile ale usurpatorului. Nu trebuie însă să confundăm această acțiune cu cererea de rectificare a actelor stărei civile făcută în virtutea art. 84, 85 și 86 din codul civil.

Diferința între ele este bine tranșată, atât din punctul de vedere al obiectului lor cât și din acela al competenței și al formelor.

Acțiunile ce resultă din această lege au de obiect de a se declara care este adevăratul nume al unei persoane *conform cu starea filiațiunii sale bine stabilită*; din contra, prin acțiunile în rectificare a actelor stărei civile se caută a se dovedi *care este adevărata stare a filiațiunii* a celui în cauză pentru a se face ca actul stărei civile să corespundă cu dēna.

Cele d'întîiu acțiuni presupun un defendor ast-fel că ele urmează să se intenteze la domiciliul lui, pe când acțiunea în rectificarea unui act al stărei civile, prevăzută de codul civil, se introduce la tribunalul de resortul căruiu ține comuna unde s'a dresat actul.

Cât pentru formele de urmat, este destul a spune, pentru a face să se simță diferența, că acțiunea în rectificare a actelor stărei civile prevăzută de codul civil se introduce prin simplă petițiune și se judecă sumar, ascultându-se concluziunile procurorului bine înțeles, cu dreptul de apel și de recurs. Chiamarea ver-unei părți interesate se face numai dacă se crede de cuviință, și, în acel cas, cei chiamați sunt distrași de la domiciliul lor dacă ar avea altul de cât locul unde s'a confecționat actul.

Legea asupra numelui are chiar un articol special pentru a recunoaște că nu se derogă la dispozițiile codului civil în ce privește acțiunile în rectificare a actelor stărei civile.

Ultima prescripțiune a acestei legi este relativă la străinii stabiliți în țară, pe care îi supune la toate dispozițiunile sale ca o consecință logică a principiului că legile de ordine publică ale unui stat sunt aplicabile chiar străinilor cărî au resedința într'ensul.

De alt-fel, domnilor, s'a zis în camerele legiuitoare și prin urmare se poate repeta — *este o clasă numeroasă de străini, care caută prin toate mijloacele a se furișa în naționalitatea noastră. . . . românându-și numele, pentru a produce o confușiune primejdiuoasă.*

Această confușiune de nume legiuitorul a voit să facă să dispară.

Negreșit, domnilor, legea nu este perfectă: putem zice, fără să atingem susceptibilitatea nimănui, ea lasă mult de dorit. Chiar aceia cărî au lucrat în modul cel mai activ la confecționarea ei au recunoscut aceasta. Ast-fel însă precum este, ea poate fi privită ca un bun început, nu pentru a se da o satisfacție ideilor și exigențelor aristocratice, cărî prin însăși această lege se dovedeste că sunt de sfioase la noi, dar pentru a servi ca sprijin și ca siguranță comerțului și industriei noastre născende.

Pentru a termina domnilor, mă conform uzului stabilit de a vă pune în vedere tabloul statistic al activității supremei Curți pe anul judecătoresc ce lăsăm în urmă.

1) Familiile cărî au beneficiat de dispozițiile art. 18 din lege asupra numelui sunt următoarele: Ghica, Câmpineanu, Valter, Stirbey, Florescu, Cantacuzino, Grefulescu, Filipescu, Florescu, Vlădescu, Bibescu, Zăhăreanu și Văcărescu,

Întâi și magistratul răspuns al Domnului Prim Președinte C. E. Schina:

Domnule Procuror,

Trei-zeci și șase de ani nu s'au împlinit încă din zioa de 24 Ianuarie 1862 când a apărut în *Monitorul Oficial* al Statului legea care a înființat în România, atunci «Principatele-Unite», Curtea de Casașune, și nici unul din aceia cari stau pe aceste fotolii la instalarea ei nu se mai află azi între noi. Numit aci, în calitate de Procuror, în anul 1866, de către Locotenentă Domnească care a deținut puterea suverană până la alegerea și suirea pe tronul princiar a mult respectatului și iubitului nostru Rege Carol I-ii, spectator deci neîncetat present încă dela al 27-lea an al vârstei mele, în decurs de 32 ani, a unei transformări atât de radicale a personalului Curței într'un interval de timp relativ scurt, nimeni ca mine, cu o mai directă și mai personală experiență a scurteniei vieții nu poate zice cu poetul: *timpul curge și noi trecem*, și momentul, vai, a sosit, scumpi colegi din Curte și Parchet, în care am început să strig câte-odată cu dânsul: *O timp, suspendăți sborul*.

Sentimentul de melancolie ce amintirile mele personale provoacă în mine din când în când e din fericire cu succes combătut în inima mea când, îmbrățișând cu o privire simultană trecutul și prezentul, constat că timpul ce a curs așa de repede n'a fost de loc un timp pierdut, ba din contra că în decursul lui mari progrese s'au realizat, uriași și repezi pași înainte s'au făcut. Aruncând în special o ochire asupra Parchetului acestei Curți, nu pot uita câte dovezi de muncă, de știință, de talent ne-au dat adesea, în șirul anilor, aceia cari v'au precedat pe acel fotoliu, domnule Procuror, și cu o adevărată plăcere profit de ocaziune pentru a recunoaște și saluta azi, în persoana Dv., pe un demn urmaș al lor. Din primele zile în care v'am ascultat am putut vedea în D-v. o capacitate de muncă, o claritate și pătrundere de spirit puțin comune, o argumentare strânsă și logică, un talent de expunere care mișcă și convinge, iar azi, în primul D-v. discurs de deschidere ce a'ți avut ocaziunea să rostiți, n'am fost de loc surprinși văzând într'ensul un excelent comentariu a unei legi importante, o lucrare asupra unui subiect nou în care expunerea istorică, critica severă dar dreaptă, claritatea și metoda vor atrage, sunt convins, în favoare-i sufragiile tuturor, iar literatura noastră juridică va număra încă o bună operă mai mult și de o utilitate practică invederată pentru aceia cari vor avea să aplice legea asupra numelui.

Silințele individuale spre bine a unui mare număr din aceia cari s'au ales ca țintă a vieții lor publice cariera magistraturii și cărora, cu cât înaintează în vârstă simt mai mult, ori când se prezintă ocaziunea, plăcerea d'a aduce un călduros omagiu, a făcut ca magistratura română, privită în întregul ei, să îplinească nu numai din ce în ce mai bine înalta și bine-făcătoarea ei misiune în Stat dar să și menție, să întărească și să înalțe,

în ochii străinilor ș'a celor-l'alte State, prestigiul țerei, demnitatea națională și să bine meriteze ast-fel de la Patrie, căci, lăsând la o parte orî-ce considerațiune de falsă modestie, putem afirma că magistratura țerei, ca și armata ei, e în drept să revendice în propriu titlul ei de glorie, victoria ei, Plevna ei. Cui, în adevăr, se datorește mai în deosebi faptul ca un articol din un tractat european prin care s'a pretins să se ciuntească, în detrimentul României, un atribut esențial al orî-cărui Stat civilizat absolut suveran, să devie o literă moartă; cine a făcut să rămăe ca un adevărat anacronism restrângerea ce prin un adevărat exces de putere și o vedită nedreptate Statele cele mari ale Europei a voit să impue Justiției române pe propriul ei teritoriu în ce privește pe neromâni; cui revine onoarea d'a fi silit pe însași semnatarii instrumentului diplomatic în cestiune ca, retrăgânduși semnăturile să recunoască, uniformal, prin tractate încheiate cu România pe picior de perfectă egalitate, alții de fapt, dreptul absolut pentru magistratura țerei noastre d'a avea singură jurisdicțiune în România, cui în deosebi să datorește această victorie națională de cât magistraturii române care a știut repede, în mersul ei ascendent spre un nivel moral și intelectual din ce în ce mai înalt, să inspire încredere și respect și să facă pe toți, fără osebire de naționalitate să zică: sunt judecători în România!

Da, această cucerire morală se datorește magistraturii române dar în acelaș timp și Aceluia sub a Cărui înaltă și bine-făcătoare impulsione și înțeleaptă direcțiune atâtea mari idei și aspirațiuni s'au transformat în fapte, Care în cât privește magistratura, a hrănit *pururea ca țintă*, precum a spus-o în una din neuitatele Lui cuvântări, *voința d'ai înălța prestigiul* și Care, ca o nouă mărturie a acestei voințe, a înălțat, în ziua de 10 Maiu a acestui an, pe Primul președinte al Curței de casașune la gradul de Mare-Cruce al «Stelei României» nu ca, prin acest semn onorific, cel mai mare de care El dispune, să respălătească modestele mele servicii său slabele mele merite ci spre a aduce un omagiu de înalta-I considerațiune puterii judecătorești, pătruns fiind, El care simte tare tot ce e mare, tot ce e adevărat, că o magistratură fără prestigiu e ca și o Regalitate fără Coroană.

Aducând azi Majestăței Sale mult respectatului și iubitului nostru Rege omagiul respectuos de profundă grațitudine din partea magistraturii și a mele personal, nu mă pot opri ca în acelaș timp să urez anii mulți încă de Domniei Suveranului care, geniū în adevăr tutelar al României moderne, va fi în tot dreptul, atunci când în ziua cea de judecată va fi întrebat ce a făcut p'acest pământ, să zică, cu bardul ginteii latine:

O Doamne, în lume cât am stat
In ochi ei plini d'admirare
Pe tine te-am reprezentat.

Anul judecătoresc 1897—1898 e deschis.

COMPUNEREA CURȚILOR ȘI TRIBUNALELOR DIN BUCURESCI

Azi 1 Septembrie, operându-se tragerea la sorți, Curțile și Tribunalele din București s'au compus ast-fel :

CURTEA DE CASAȚIE

SECȚIUNEA I

- D-1 *Gr. Lahovari*, Președinte
» *Ch. Pherekyde*, Consilier
» *Al. Gianni*, »
» *C. C. Ștefănescu*, »
» *N. Predescu*, »
» *D. Hëntzescu*, »
» *I. Duca*, »
» *M. Poenaru-Bordea*. »

SECȚIUNEA II

- D-1 *N. Mandrea*, Președinte
» *Al. Degré*, Consilier
» *R. N. Opreanu*, »
» *G. Liciu*, »
» *G. P. Petrescu*, »
» *D. Cuculi*, »
» *Gr. M. Buiucliu*, »
» *Ciru Oeconomu*. »

G R E F A

- D-1 *Anton Nenoveanu*, Prim-Grefier
» *George Bădulescu*, Grefier la secția II
» *G. Maniu*. » la secția I.

CURTEA DE APEL

SECȚIUNEA I

- D-1 *G. E. Schina*, Prim-Președinte
» *Sc. Popescu*, Membru
» *Ar. Eustațiu*, »
» *I. Dobrescu*, »
» *D. Dâmbovicănu*, »
» *G. Fleișlein*. »

SECȚIUNEA II

- D-1 *Ath. K. Kivu*, Președinte
» *Ath. Athanasovič*, Membru
» *C. R. Manolescu*, »
» *N. Budișteanu*, »
» *Traian T. Djuvara*, »
» *V. Bossy*. »

SECȚIUNEA III

- D-1 *G. N. Bagdat*, Președinte
» *Al. Stoicescu*, Membru

- D I *I. Cerchez*, Membru
» *M. Julian*, »
» *D. Giuvaru*, »
» *M. Paleologu*. »

Camera de punere sub acuzare

- D-1 *Trajan T. Djuvara*, Președinte
» *Sc. Popescu*, Membru
» *D. Giuvaru*. »

TRIBUNALUL ILFOV

SECȚIUNEA I

- D-1 *C. G. Ștefănescu*, Prim-Președinte
» *D. Florescu*, Membru
» *M. Cristea*, »
» *I. Vasiliu*, Jude instructor cab. I
» *M. Durma*, Supleant

SECȚIUNEA II

- D-1 *D. Mavrodin*, Președinte
» *C. Crăsnaru*, Membru
» *St. Urlățeanu*, Jude instructor cab. IV
» *P. M. Petrescu*, Supleant

SECȚIUNEA III

- D-1 *P. A. Florian*, Președinte
» *Aristide Alexandrescu*, Membru
» *G. A. Drăghici*, Jude instructor cab. III
» *N. C. Schina*, Supleant

SECȚIUNEA NOTARIATULUI

- D-1 *C. Paraschivescu*, Președinte
» *N. Naumescu*, Membru
» *G. A. Mavrus*, »
» *G. M. Vlasto*, »
» *Gr. Săvescu*, Jude instructor cab. II
» *St. Lupașcu*, Supleant

SECȚIUNEA COMERCIALA

- D-1 *Oscar Niculescu*, Președinte
» *Pandele Obedenaru*, Membru
» *V. Miclescu*, »
» *Em. Miclescu*, »
» *V. Alexandrescu*, Jude instructor cab. V
» *Aurel Procopiū*, Supleant

Ziarul

DESMINȚIRE

Ziarul *Ordinea* din Buzău, în No. 92 din a. c. publică scirea tendențioasă cum că un conflict ar fi avut loc între d-l Alex. Vulescu, judecătorul ocol. Pătâr'agele și d-l Răpeanu, ajutorul acestei judecătorii.

Pentru prestigiul magistraturei desmințim acea scire, de oare-ce între ambii magistrați nici odată n'a existat conflict, ci din contră cea mai perfectă armonie, care certărilor cu justiția nu le este plăcută.